

1

O să vă povestesc acum despre fratele meu. Fratele meu, Jonatan Inimă de Leu, despre el vreau să vă povestesc. E aproape ca un basm, cred, și un pic, un pic, și ca o poveste cu stafii. Cu toate astea, totul este adevărat. Deși asta nu mai știe nimeni, în afară de mine și de Jonatan.

Numele lui Jonatan n-a fost de la început „Inimă de Leu“. Numele lui de familie era Leu, așa cum ne chema atât pe mama cât și pe mine. Îl chema Jonatan Leu. Pe mine mă cheamă Karl Leu, iar pe mama Sigrid Leu. Pe tata îl chema Axel Leu, dar el a plecat de la noi când eu aveam doi ani, s-a dus pe mare, apoi n-am mai auzit niciodată de el.

Dar acum voiam să vă povestesc cum a ajuns Jonatan să se numească Jonatan „Inimă de Leu“. Și despre toate acele lucruri ciudate care s-au întâmplat după aceea.

Jonatan știa că eu aveam să mor în curând. Cred că știau și toți ceilalți, în afară de mine. Știau și cei de la școală, pentru că stăteam mai mult acasă, tușeam și eram mereu

bolnav, iar în ultima jumătate de an n-am mai putut să merg deloc la școală.

Știau și toate doamnele cărora mama le cosea rochii și, când una dintre ele a vorbit cu ea despre asta, eu am auzit, fără ca ele să știe. Credeau că dorm. Dar stăteam doar culcat cu ochii închiși. Și am continuat să stau așa, pentru că n-am vrut să știe că auzisem lucrul acela îngrozitor – că în curând voi muri.

M-am întristat, desigur, și mi s-a făcut teribil de frică, dar nu voiam să-i arăt asta mamei. În schimb, am vorbit cu Jonatan când a venit acasă.

— Știi că o să mor? i-am spus eu plângând.

Jonatan s-a gândit câteva clipe. Poate că nu voia să-mi răspundă, dar, în cele din urmă, a spus:

— Da, știu.

Atunci am început să plâng și mai tare.

— Cum se poate așa ceva? a întrebat eu. Cum se poate lucrul ăsta îngrozitor, că unii trebuie să moară când n-au împlinit bine nici zece ani?

— Știi tu, Pesmețel, eu nu cred că e chiar atât de îngrozitor, a spus Jonatan. Eu cred că va fi minunat pentru tine.

— Minunat? m-am mirat eu. E minunat să stai sub pământ și să fii mort?

— Eh, a zis Jonatan, nu e decât învelișul tău care rămâne acolo. În ce te privește pe tine, tu vei zbura în cu totul altă parte.

— Unde? am întrebat eu cu jumătate de glas, pentru că nu-l prea credeam.

— În Nangijala, a spus.

În Nangijala! Spusese asta ca și cum era un lucru pe care îl știa oricine. Dar eu nu auzisem niciodată vorbindu-se despre locul acela.

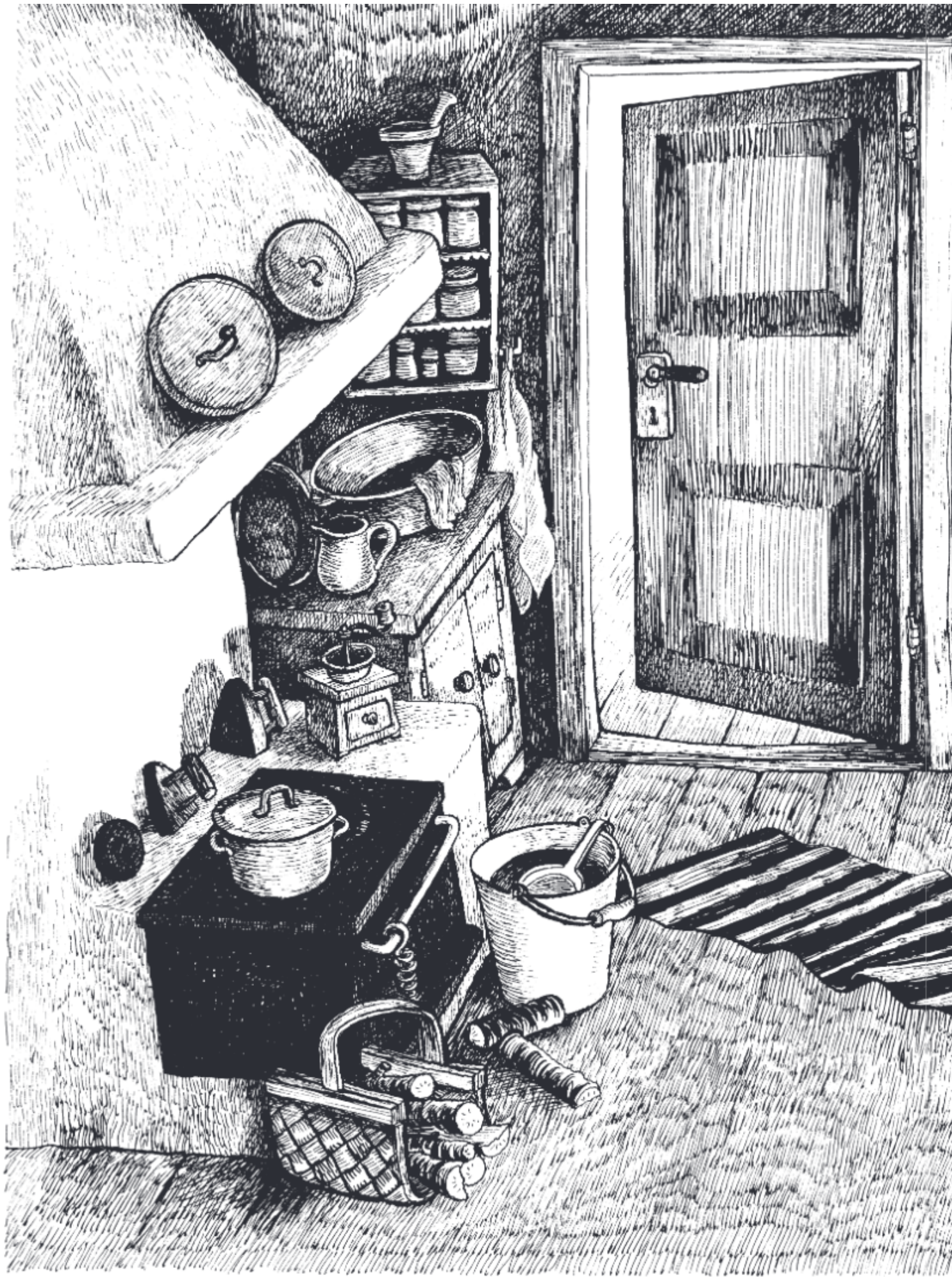
— Nangijala? am spus eu. Unde e asta?

Atunci Jonatan a spus că nu știa nici el prea bine. Dar era undeva, dincolo de stele. Și a început să-mi povestească despre Nangijala niște lucruri atât de frumoase, încât îmi venea să zbor într-acolo chiar atunci, pe loc.

— Acolo este încă vremea focurilor de tabără și a basmelor, a spus el, și asta o să-ți placă foarte mult.

Toate basmele veneau din Nangijala, a spus, fiindcă tocmai acolo se întâmplau toate cele despre care citim în basme și, dacă ajungeai în Nangijala, nu mai făceai decât să fii eroul unor aventuri care durau toată ziua, și uneori chiar toată noaptea, așa a spus Jonatan.

— Da, Pesmețel, a zis. Acolo e cu totul altceva decât aici, unde stai mereu în pat, tușești, ești bolnav și nu te poți juca.

Groß ist der Ruh
die gütig und geliebt
ante wylkes 1971
erzählend und anelli
an derleige julle

Jonatan mă numea „Pesmețel“ încă de când eram mic, pentru că lui îi plăceau pesmeții, în special pesmeți ca mine. Da, ținea la mine Jonatan, și asta era ciudat. Pentru că eu n-am fost niciodată altceva decât un băiețel destul de urât, prostuț și fricos, cu picioare strâmbe și... lucruri din astea. L-am întrebat pe Jonatan cum putea să țină la un băiat destul de urât, prostuț, cu picioare strâmbe și... lucruri din astea, și el a spus:

— Dacă n-ai fi băiețelul păliduț, minunat și urățel, cu picioare strâmbe, n-ai fi Pesmețel al meu, la care țin.

Dar, în seara aceea, când aflasem că voi muri și eram atât de speriat, mi-a spus că nu trebuia decât să ajung în Nangijala și aveam să devin pe dată sănătos, puternic, ba chiar și frumos.

— La fel de frumos ca tine? am întrebat eu.

— Și mai frumos, a spus Jonatan.

Însă n-ar fi trebuit să încerce să mă convingă de asta. Pentru că nu existase și nu avea să existe niciodată ceva mai frumos decât Jonatan.

Odată, una dintre doamnele cărora mama le cosea, a spus:

— Scumpă doamnă Leu, aveți un fiu care arată ca un prinț din povești.

Și nu se referea la mine, sunt sigur de asta!

Jonatan arăta într-adevăr ca un prinț. Părul îi strălucea ca aurul, avea ochi scânteietori, de un albastru-închis, dinți albi și frumoși și picioare perfect drepte.

Și nu doar atât. Era bun la suflet, puternic, știa totul, înțelegea totul, era cel mai bun din clasă și toți copiii din curte se țineau după el, oriunde s-ar fi dus, și voiau să-i fie în preajmă, iar el îi distra și îi lua cu el peste tot, mereu către noi aventuri. Eu nu puteam niciodată să fiu cu ei, întrucât nu făceam decât să stau întins, cât era ziua de mare, pe băncuța din bucătărie. Dar, când venea acasă, Jonatan îmi povestea tot ce făcuse, auzise sau citise. Putea să stea oricât lângă mine, pe marginea băncuței, și să povestească. Și Jonatan dormea tot în bucătărie, într-un pat pe care îl scotea seara din șifonier. Și, după ce se culca, continua să-mi spună povești și istorii, până mama striga din cameră:

— Gata, acum tăceți! Kalle trebuie să doarmă.

Dar e greu să dormi când tușești atât de mult. Uneori Jonatan se scula în toiul nopții și fierbea apă cu miere pentru a-mi liniști tusea. Da, era foarte bun cu mine Jonatan.

În seara aceea, când eram atât de speriat că voi muri, a rămas lângă mine mai multe ore. Am vorbit despre Nangi-jala, dar foarte încet, să nu audă mama. Ea stătea și cosea, ca de obicei, dar mașina de cusut era în cameră, în camera în care dormea – noi nu avem decât o cameră și o bucătărie. Ușa era deschisă și o puteam auzi cântând melodia

aceea pe care o cânta mereu, despre un marinar plecat într-o călătorie lungă pe mare. Se gândea la tata, cred. Nu-mi amintesc exact cum era, doar câteva versuri:

*Dacă voi muri pe mare, iubita mea,
poate că într-o seară
un porumbel alb ca neaua va zbura
către coliba ta
și îți va ciocăni în geam,
atunci să știi că e sufletul meu
care ar vrea să se odihnească o clipă
în brațele tale atât de dragi...*

Un cântec frumos și trist, mi s-a părut mie, dar Jonatan a râs când l-a auzit și a spus:

— Vezi tu, Pesmețel, și tu poate că vei veni în zbor la mine într-o seară. Din Nangijala. Și te vei așeza, în chip de porumbel alb ca neaua, pe pervazul ferestrei. Să faci asta, te rog mult!

Atunci am început să tușesc și el m-a ridicat și m-a luat în brațe, așa cum obișnuia să facă când îmi era cel mai rău, și a început să-mi cânte:

*Atunci, micuțule Pesmețel, voi ști
că e sufletul tău
care ar vrea să se odihnească o clipă
în brațele atât de dragi...*

Până atunci nu mă gândisem cum ar fi fost dacă aş fi ajuns în Nangijala fără Jonatan. Cât de singur m-aş fi simţit fără el. Mi-ar fi fost frică şi n-aş fi ştiut ce să fac.

— Nu vreau să merg acolo, am spus eu plângând. Vreau să fiu acolo unde eşti şi tu, Jonatan!

— Da, dar şi eu voi veni în Nangijala după o vreme, doar ştii asta.

— După o vreme, da, am spus eu. Dar tu poate că vei trăi până la nouăzeci de ani, şi în vremea asta eu voi fi singur acolo.

Atunci Jonatan a spus că în Nangijala nu exista *timp* la fel ca aici, pe pământ. Chiar dacă el trăia până la nouăzeci de ani, mie nu mi s-ar fi părut că au trecut decât cel mult două zile înainte ca el să sosească. Fiindcă așa se întâmplă când nu există timp cu adevărat.

— Două zile poți să stai singur, nu-i așa? a zis el. Poți să te cațări în copaci, să faci un foc de tabără în pădure, să stai pe malul unui pârâu și să pescuiești, toate lucrurile pe care ți-ai dorit atât de mult să le faci. Și chiar atunci când vei sta acolo, cu un biban tocmai prins în undiță, eu voi sosi în zbor și atunci tu vei spune: „Dar cum se poate, Jonatan, ești deja aici?“

Am încercat să mă opresc din plâns, fiindcă am socotit că două zile trec totuși repede.

— Deși gândește-te ce bine ar fi dacă ai ajunge tu primul, am spus eu. Și să stai tu acolo și să pescuiești în locul meu.

Jonatan mi-a dat dreptate. S-a uitat lung la mine, așa, duios, cum obișnuia, și am observat că era trist, pentru că mi-a spus încet, cu durere în glas:

— Însă, în loc de asta, voi fi nevoit să trăiesc pe pământ, fără Pesmețel al meu. Timp de nouăzeci de ani, poate.

Așa credeam noi atunci, da!